

Arrest

nr. 334 195 van 13 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JESSOUS
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 mei 2013 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van B. H., die van Nederlandse nationaliteit is. Op 14 november 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nr. 124 779 van 26 mei 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 17 oktober 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 9 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 6 juni 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 7 juni 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 29 juni 2016 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 12 december 2016 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 27 juli 2017 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 9 januari 2018 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. Op 7 februari 2018 dient verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 6 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.7. Op 10 januari 2019 dient verzoeker een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 25 april 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Op 4 november 2019 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Op 10 december 2019 dient verzoeker een achtste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 2 juni 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde Minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. Op 2 februari 2021 dient verzoeker een negende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 20 mei 2021 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Op 11 december 2021 dient verzoeker een tiende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 17 mei 2022 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.12. Op 17 augustus 2022 dient verzoeker een elfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 16 februari 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.13. Op 7 december 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 25 maart 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.14. Op 18 augustus 2023 dient verzoeker een twaalfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 12 februari 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.15. Op 26 oktober 2023 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 november 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.16. Op 21 december 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 januari 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.17. Op 21 juni 2024 dient verzoeker een dertiende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent. Op 29 augustus 2024 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 5 september 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende maar liefst dertien keer na elkaar een aanvraag tot verblijf in als descendant ten laste van zijn Nederlandse vader, op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 22.05.2013, werd op 14.11.2013 geweigerd. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 26.05.2014 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV 144 000/II). Ondanks dit arrest diende betrokkene daarna nog 12 keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse vader. De aanvragen van 17.10.2014, 06.06.2015, 29.06.2016, 27.07.2017, 07.02.2018, 10.01.2019, 10.12.2019, 02.02.2021, 11.12.2021, 17.08.2022 en van 18.08.2023, werden geweigerd op respectievelijk 09.04.2015, 07.06.2016, 12.12.2016, 09.01.2018, 06.08.2018, 25.04.2019, 02.06.2020, 20.05.2011, 17.05.2021, 16.02.2023 en op 12.02.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Betrokkenes 13e aanvraag gezinshereniging met zijn vader dd. 21.06.2024 wordt dan ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Betrokkenes twee aanvragen tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 26.10.2023 en op 21.12.2023, werden op respectievelijk 09.11.2023 en op 09.01.2024 onontvankelijk verklaard.

Betrokkenes aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 07.12.2022 werd op 25.03.2024 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene werd op 03.02.2017 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn vader waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van die hem betekend werden op 04.11.2019 en op 26.03.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 13 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse vader. De eerste aanvraag, ingediend op 22.05.2013, werd op 14.11.2013 geweigerd. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 26.05.2014 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV 144 000/II). Ondanks dit arrest diende betrokkene daarna nog 12 keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse vader. De aanvragen van 17.10.2014, 06.06.2015, 29.06.2016, 27.07.2017, 07.02.2018, 10.01.2019, 10.12.2019, 02.02.2021, 11.12.2021, 17.08.2022, 18.08.2023 en van 21.06.2024 werden geweigerd op respectievelijk 09.04.2015, 07.06.2016, 12.12.2016, 09.01.2018, 06.08.2018, 25.04.2019, 02.06.2020, 20.05.2011, 17.05.2021, 16.02.2023, 12.02.2024 en op 29.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene werd op 03.02.2017 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

*Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

1.18. Op 29 augustus 2024 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor zes jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 5 september 2024 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.⁽¹⁾

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van die hem betekend werden op 04.11.2019 en op 26.03.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 6 jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- ☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

Betrokkene werd op 03.02.2017 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen. Handel in drugs is een ernstige aanslag op de openbare orde van de samenleving, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken. Betrokkene heeft geen enkel respect voor andermans gezondheid en is uit op zeer gemakkelijk geldgewin.

Betrokkene diende 13 keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse vader. De eerste aanvraag, ingediend op 22.05.2013, werd op 14.11.2013 geweigerd. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 26.05.2014 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV 144 000/II). Ondanks dit arrest diende betrokkene daarna nog 12 keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse vader. De aanvragen van 17.10.2014, 06.06.2015, 29.06.2016, 27.07.2017, 07.02.2018, 10.01.2019, 10.12.2019, 02.02.2021, 11.12.2021, 17.08.2022, 18.08.2023 en van 21.06.2024 werden geweigerd op respectievelijk 09.04.2015, 07.06.2016, 12.12.2016, 09.01.2018, 06.08.2018, 25.04.2019, 02.06.2020, 20.05.2011, 17.05.2021, 16.02.2023, 12.02.2024 en op 29.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkenes twee aanvragen tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 26.10.2023 en op 21.12.2023, werden op respectievelijk 09.11.2023 en op 09.01.2024 onontvankelijk verklaard.

Betrokkenes aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, ingediend op 07.12.2022 werd op 25.03.2024 onontvankelijk verklaard

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn vader waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde actuele medische problematiek op naam van betrokkene.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van de middelen

3.1. Het eerste middel

3.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 39/79, 40bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn), en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen, zet verzoeker het volgende uiteen:

"4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt

2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Verzoeker is, zoals gezegd, de zoon van dhr. B. H. (...), van Nederlandse nationaliteit (RR: (...)).

Hij vroeg meerdere keren de gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse vader, de referentiepersoon, en dit dus cf. artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“(…)”

Verwerende partij is tevens onterecht van mening dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van dit wetsartikel voldoet doordat hij van oordeel is dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon. Ook beweert verwerende partij dat verzoeker een gevaar zou kunnen zijn voor de openbare orde. Deze feiten dateren van 7 jaar geleden. Sindsdien heeft verzoeker geen enkele misstap meer begaan!

6. Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereiste, nl. dat hij geen toegang heeft tot het grondgebied, daar hij de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet misbruikt en daarbij geen bijzondere afhankelijkheidsverhouding kan laten gelden, quod non.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 04.12.2023) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregel impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177.933, p.22).

Verwerende partij was op de hoogte van de meerdere ingediende aanvragen tot gezinshereniging, op het ogenblik dat de bijlage 19ter opnieuw werd afgeleverd! Dergelijk gedrag vanwege de overheid, vormt een schending van het rechtzekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Daarnaast kampt verzoeker met een medische problematiek waarvoor een 9ter werd ingediend. Verzoeker brengt dit bewijs bij onder stuk 3. (Stuk 3)

(…)

Het is aannemelijk dat verwerende partij met de medische toestand waarin verzoeker zich bevindt, absoluut geen rekening mee heeft gehouden bij zijn beoordeling. Dit is een schending van artikel 3 EVRM.

In die zin heeft verwerende partij haar mottiveringsverplichting flagrant geschonden.

7. Vervolgens wenst verzoeker nog te verwijzen naar het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 van het Hof van Justitie naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit arrest heeft betrekking op artikel 20 VWEU.

Artikel 20 VWEU stelt:

“(…)”

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij motiveert om die reden de bestreden beslissing door te oordelen dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn de referentiepersoon, nl. zijn vader. Dit wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Heeft verwerende partij alle stukken wel bekeken in het kader van de zorgvuldigheidsplicht?

Het gaat om de volgende stukken:

- Verklaring van geen financiële hulp;
- Attesten van geen inkomsten in het buitenland;
- Werkloosheidsuitkeringen vader verzoeker;
- ...

Dit zijn stuk voor stuk bewijzen dat verzoeker en zijn gezin en vader een hechte en normale gezinsbeleving hebben en dat verzoeker dus een affectieve band onderhoudt met zijn vader.

Deze stukken werden allen overgemaakt aan verwerende partij (alook aan de gemeente)!

Dit alles heeft verwerende partij niet besproken. Er wordt daarbij niet op afdoende wijze ingegaan op de huidige situatie. Verwerende partij neemt dus iets aan, zonder dat dit op enige manier wordt gestaafd.

Er is dus wel degelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie, niet alleen van de referentiepersoon t.a.v. verzoeker, maar van het hele gezin.

Verzoeker zal hieronder nog verder aantonen dat hij met de referentiepersoon (zijn vader) een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie infra onder het tweede middel).

Het inreisverbod bestond zelfs nog niet toen de laatste procedure werd opgestart, zodat verwerende partij verplicht is om een bijlage 20 te nemen ipv een bijlage 13.

8. Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon ontzegt wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij spreekt daarbij over een tijdelijke schending, doch het gaat in casu om een inreisverbod van 3 jaar! Dit is een bijzonder lange periode. Verwerende partij stelt dat een "tijdelijke scheiding" niet tot gevolg moet hebben dat verzoeker in de toekomst nog een gezinsleven in België kan hebben. Deze motivering is dus puur hypothetisch (zie bv. in dit opzicht RvV 31 augustus 2023, nr. 293 501).

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging te weigeren omwille van het inreisverbod. Dit is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU. Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van een actuele en voldoende ernstige bedreiging is alleszins in casu geen sprake en hierover ontbreekt trouwens ook elke motivering (schending van de motiveringsverplichting). Verzoekers eerste en laatste veroordeling dateert van (!) 2017, dit is 7 jaar geleden! Sindsdien kwam hij helemaal niet in aanraking met politie of gerecht; hij leidt hier een stabiel privé leven en daarnaast onderhoudt hij een duurzaam familieleven met zijn gezin en vader!

Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten.

Het middel is aldus ernstig en gegrond.

9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"(...)"

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"(...)"

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

10. De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van haar partner, waarmee zij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Gelet op het opgelegde inreisverbod van 6 jaar zou het daarenboven niet gaan om slechts een tijdelijke scheiding!

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010):

“(…)”

Het middel is dan ook gegrond.”

3.1.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.1.3. Beoordeling

3.1.3.1 Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 51 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling, die het toepassingsgebied van het Handvest bepaalt, door de eerste bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin licht hij in dit middel toe op welke wijze hij artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit door de eerste bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 3° en 13°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat (i) aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt en dat (ii) verzoekers dertiende aanvraag om gezinshereniging met zijn vader niet in overweging wordt genomen omdat hij de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Bij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker geen termijn toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken en omdat hij een bedreiging is voor de openbare orde. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Voorts blijkt uit de motieven van deze beslissing dat rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij in tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel aanvoert wel degelijk wordt gemotiveerd over de medische toestand waarin hij zich bevindt.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij voert aan dat hij verschillende stukken heeft overgemaakt aan verwerende partij en dat deze in de eerste bestreden beslissing

niet worden besproken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige dertiende aanvraag een geboorteakte, een paspoort, een Marokkaans identiteitsdocument, een attest van immatriculatie en een verklaring van het ocmw heeft overgemaakt. Verzoeker wijst ook nog op werkloosheidsuitkeringen van zijn vader. De Raad wijst erop dat in het verleden in het kader van eerdere aanvragen reeds meermaals is vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en niet aantoonbaar dat hij ten laste is van zijn vader. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar deze beslissingen. Aangezien het evident is dat ook uit de verklaring van het ocmw dat verzoeker geen financiële steun ontvangt en uit de werkloosheidsuitkeringen van verzoekers vader niet kan blijken dat verzoeker ten laste is van zijn vader en verzoeker met huidige aanvraag voor de dertiende keer een verblijfskaart probeert te bekomen, kon *in casu* worden volstaan met de verwijzing naar de twaalf eerdere aanvragen en beslissingen en naar het misbruik dat verzoeker maakt van de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zonder dat deze nieuw aangebrachte stukken, die totaal geen ander licht werpen op de voorgaande beslissingen en beoordelingen, ook nog afzonderlijk werden besproken.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en de artikelen 40bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het EHRM heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het EHRM geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op

blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich in een van de hierboven genoemde uitzonderlijke situaties bevindt. Hij stelt in het eerste middel dat hij met een medische problematiek kampt en verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 21 december 2023 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Zoals in de eerste bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, werd deze aanvraag evenwel op 9 januari 2024 onontvankelijk verklaard. Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat hij geen “*actuele medische problematiek*” aantoonde en dat met zijn medische problematiek geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoeker, die meerderjarig is, naar de band die hij zou hebben met zijn Nederlandse vader. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen wordt in de eerste bestreden beslissing overwogen dat het dossier geen elementen bevat die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader waardoor verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het arrest van Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, K.A.). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook in eerdere aanvragen van verzoeker reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader. Ook door in het eerste middel te wijzen op de werkloosheidsuitkeringen van zijn vader, de verklaring van het ocmw dat hij geen financiële steun ontvangt en enkele identiteitsdocumenten toont verzoeker geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn vader aan.

Tevens toont verzoeker niet aan dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Voorts merkt de Raad nog op dat verzoeker niet beschikt over een geldige verblijfstitel en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en zijn gezinsleven in België verder te zetten. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat er ernstige obstakels zouden zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst. In de eerste bestreden beslissing wordt wat dit betreft overwogen dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Daarnaast wordt er in de eerste bestreden beslissing nog op gewezen dat verzoeker op 3 februari 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen, dat handel in drugs, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken, een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving en dat verzoeker geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en uit op is zeer gemakkelijk geldgevin. Verzoeker beperkt zich tot het minimaliseren van deze overwegingen door te stellen dat deze feiten van zeven jaren geleden dateren en dat hij sindsdien geen enkele misstap meer heeft begaan, doch hij betwist niet dat deze vaststellingen correct zijn en toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij om met deze zwaarwichtige feiten rekening te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing en bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker nog aanvoert dat verwerende partij spreekt over *“een tijdelijke schending”* en erop wijst dat het *in casu* gaat *“om een inreisverbod van 3 jaar”*, wat een bijzonder lange periode is, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke motivering niet kan worden teruggevonden in de eerste bestreden beslissing. Verzoekers betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de openbare orde en de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.3.3. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.1.3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker *“een gezonde en volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader”* en dat er geen sprake is *“van minderjarige kinderen in België”*, noch *“van enige aangetoonde actuele medische problematiek”* op naam van verzoeker. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat geen rekening is gehouden met zijn gezins- en familiale toestand en met zijn medische problematiek.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 2.1.3.3.1. en 2.1.3.3.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn medische problematiek en zijn gezins- en privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht het privéleven dat verzoeker in België zou hebben opgebouwd verband houdt met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor

verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.5. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidde bij het treffen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Met de eerste bestreden beslissing wordt de door verzoeker op grond van deze bepaling ingediende aanvraag niet in overweging genomen omdat verzoeker deze procedure misbruikt louter om, via een andere weg, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Verzoeker laat gelden dat verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken en deze enkel gemotiveerd kan weigeren *“omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is”*. Hij gaat evenwel voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt verwezen naar de weigeringsbeslissingen die werden genomen inzake zijn twaalf voorgaande aanvragen tot gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon en aan de vaststelling dat hij de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet misbruikt *“louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, met name een attest van immatriculatie dat hem toelaat tijdelijk op het grondgebied te verblijven in afwachting van de beslissing. Verwerende partij heeft hiermee op duidelijke wijze aangegeven dat een nieuw onderzoek van verzoekers dertiende aanvraag zich niet opdringt, nu het onderzoek van zijn twaalf voorgaande aanvragen reeds duidelijk heeft aangetoond dat hij niet in de voorwaarden is voor het beoogde verblijfsrecht en hij met zijn nieuwe aanvraag louter de afgifte beoogt van een attest van immatriculatie. Met deze motivering heeft verwerende partij ook, minstens op impliciete doch duidelijke wijze, aangegeven dat volgens haar alle nuttige gegevens inzake de gezinshereniging die verzoeker beoogt met zijn Nederlandse vader reeds zijn onderzocht en verzoeker in het kader van zijn dertiende aanvraag geen nieuwe gegevens meer aanbrengt die nog enig bijkomend onderzoek vereisen. Verzoeker betwist noch weerlegt concreet dat hij zich schuldig maakt aan ernstig proceduremisbruik, door het opnieuw indienen van een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse vader, zonder dat hij werkelijk nieuwe elementen heeft en terwijl alles reeds is onderzocht door het bestuur.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. HvJ 18 mei 2018, nr. C-82/16, *K.A.*) en erop wijst dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zich verzet *“tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is”*, mist zijn middel feitelijke grondslag. *In casu* wordt de aanvraag tot gezinshereniging die hij indiende immers geenszins niet in aanmerking genomen om de enige reden dat tegen verzoeker een inreisverbod uitgevaardigd is en bovendien betreft de referentiepersoon niet een eigen onderdaan die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, doch wel een Nederlander die in België verblijft. De verwijzing naar deze rechtspraak is dan ook niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en de artikelen 40bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Het tweede middel

3.2.1. In wat zich aandient als een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 6 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Als enige motivatie werd zijn illegaal verblijf opgegeven. De motivering om een inreisverbod op te leggen is op zijn minst lichtzinnig te noemen.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“(…)”

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 6 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van deze duur te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar de redenen waarom verwerende partij meent dat er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, zijnde het feit dat verzoeker werd veroordeeld in 2017 wegens handel in verdovende middelen. Echter dit is 7 jaar geleden... Inmiddels is verzoeker een hele andere positievere kant opgegaan en hoort dit in het verleden! Daarop wordt enorm gefocust zonder meer, waarna men er op standaard en hypothetische wijze vanuit gaat dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde...

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een duur van 6 jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeker heeft hier immers zijn privé- en gezinsleven. Hij verblijft hier tezamen met zijn gezin, waardoor zijn hele leven zich hier situeert en hij geen banden meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Hiervan is verwerende partij wel degelijk op de hoogte.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van 6 jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Men beperkt zich tot een exacte kopie van de motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2. De bestreden beslissing wordt, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van 6 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 6 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

3. Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

Noch heeft zij rekening gehouden met verzoekers medische toestand zoals hierboven al naar werd verwezen.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze banden. Indien dit inreisverbod, van 6 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk zijn wens is gelet op zijn gezins- en familielevens alhier. Bovendien zou verzoeker, bij een terugkeer naar Marokko en inreisverbod van 6 jaar, verplicht worden om gedurende deze hele periode gescheiden te leven van zijn gezin.

4. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familielevens van verzoeker in België alsook met zijn medische toestand waarvoor een procedure cf. 9ter werd opgestart. Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privélevens van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 6 jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“(…)”

Op basis van deze aanvraag werd aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd waarna normalerwijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden.

Het gegeven dat de gemeentelijke administratie de desbetreffende aanvraag gezinshereniging van verzoeker in overweging heeft genomen kan niet zomaar door verwerende partij naast zich neergelegd worden aangezien de gemeentelijke administratie tevens een orgaan is van de overheid waarvan verwerende partij deel uitmaakt en bijgevolg alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen verwerende partij opgeworpen kan worden. De bestreden beslissing schendt manifest de orgaantheorie.

De wetgeving met betrekking tot de procedure gezinshereniging is klaar en duidelijk.

Het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“(…)”

Verwerende partij was conform artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 1981 als het ware verplicht om een bijlage 20 af te leveren om de gezinshereniging te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in plaats van een bijlage 20 een bijlage 13septies heeft afgeleverd.

Het feit dat de gemeentelijke administratie de procedure gezinshereniging ondanks het eerder afgeleverd bevel heeft opgestart mag geen afbreuk doen aan de regels die in artikel 52 van het voormeld koninklijk besluit worden opgelegd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag "niet in overweging" genomen kan worden.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en van de RvV zegt dat de weigering om een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven.

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

5. In casu werd aan verzoeker onterecht een bevel afgeleverd.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekster was op het ogenblik van de aanhouding in het bezit van een geldige attest van immatriculatie dewelke enkel en alleen met een bijlage 20 kan worden ingetrokken en niet met een bijlage 13 of bijlage 13septies.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling door de tweede bestreden beslissing geschonden acht.

3.2.3.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt met welke elementen de gemachtigde rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling heeft enkel betrekking op een beslissing tot verwijdering. Een beslissing tot verwijdering wordt in artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. De tweede bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod wordt in artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op een inreisverbod. De schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

3.2.3.1.3. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3.2. De motieven van de tweede bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De tweede bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, en vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering – *i.e.* de eerste bestreden beslissing – gepaard gaat met een inreisverbod van zes jaar omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 4 november 2019 en op 26 maart 2024. Het inreisverbod heeft volgens de tweede bestreden beslissing een duur van zes jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde nu hij op 3 februari 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot *“een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen”* en hij *“geen enkel respect (heeft) voor andermans gezondheid”* en uit is op *“zeer gemakkelijk geldgewin”*, omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, omdat verzoeker *“een gezonde en volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader”* en omdat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, wordt zijn illegaal verblijf dus niet als enige motivatie opgegeven.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij kan niet worden gevolgd in

zijn betoog dat men “een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13” hanteert, doch niet motiveert waarom er een inreisverbod van zes jaar moet worden afgeleverd. Hoewel beide beslissingen een aantal overwegingen gemeenschappelijk hebben, blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing immers duidelijk dat deze beslissing zowel in rechte als in feite op andere gronden is gestoeld dan de eerste bestreden beslissing. De loutere omstandigheid dat een aantal feitelijke overwegingen in beide beslissingen gemeenschappelijk zijn, leidt niet tot de conclusie dat de tweede bestreden beslissing niet (afdoende) formeel gemotiveerd is.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Te dezen wordt met de tweede bestreden beslissing in toepassing van deze bepaling aan verzoeker een inreisverbod van zes jaar opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 4 november 2019 en op 26 maart 2024, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde nu hij op 3 februari 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot “een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen” en hij “geen enkel respect (heeft) voor andermans gezondheid” en uit is op “zeer gemakkelijk geldgewin”, omdat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, omdat hij “een gezonde en volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader” en omdat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België. Uit de loutere omstandigheid dat (een aantal van) deze overwegingen ook voorkomen in de eerste bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat de tweede bestreden beslissing onwettig, dan wel feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker beperkt zich andermaal tot het minimaliseren van de overwegingen over de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde door te stellen dat deze feiten van zeven jaren geleden dateren en dat hij sindsdien geen enkele misstap meer heeft begaan, doch hij betwist niet dat deze vaststellingen correct zijn en toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij om met deze zwaarwichtige feiten rekening te houden bij het bepalen van de duur voor het inreisverbod.

Verzoeker meent nog dat onvoldoende rekening werd gehouden “met alle specifieke omstandigheden van het geval” en wijst erop dat hij hier samen met zijn gezin verblijft en geen banden meer onderhoudt met zijn land van oorsprong. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de tweede bestreden beslissing wordt overwogen dat hij “een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn vader”, dat het dossier geen elementen bevat die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn vader, dat uit niets blijkt dat een inreisverbod hem zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België. Met zijn summiere betoog slaagt verzoeker er niet in deze concrete vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten en toont hij niet aan dat een inreisverbod met een duur van zes jaar disproportioneel is.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij poneert dat geen rekening wordt gehouden met zijn medische toestand. In de tweede bestreden beslissing wordt immers overwogen dat zijn *“twee aanvragen tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 26.10.2023 en op 21.12.2023, (...) op respectievelijk 09.11.2023 en op 09.01.2024 onontvankelijk (werden) verklaard”* en dat er geen sprake is *“van enige aangetoonde actuele medische problematiek”* op zijn naam. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststellingen onjuist zijn.

Voor zover verzoeker wat betreft zijn gezinsleven en zijn medische toestand nog verwijst naar zijn grieven in het eerste middel, kan worden verwezen naar de beoordeling van dit middel hoger in het arrest.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 229 730 van 3 december 2019 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat hem op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging een bijlage 19ter werd afgeleverd *“waarna normalerwijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden”* en dat verwerende partij bijgevolg verplicht was hem een bijlage 20 af te leveren om de gezinshereniging te weigeren daar waar hem een bijlage 13septies werd afgeleverd, wijst de Raad erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313; RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De eerste bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een akte die onder meer een beslissing bevat waarin verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in – en verzoeker toont ook niet aan – welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat de eerste bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verder wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat deze beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een wettelijke basis heeft.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze het gegeven dat door de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter werd afgegeven, verwerende partij zou beletten alsnog te weigeren om de door verzoeker ingediende aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen omdat hij de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Tot slot kan de bewering dat een geldig attest van immatriculatie enkel kan worden ingetrokken door een bijlage 20 en niet door een bijlage 13 of een bijlage 13septies nergens worden teruggevonden in de door verzoeker in het tweede middel aangehaalde bepalingen.

Een schending van artikel 74/11 (en artikel 74/14) van de Vreemdelingenwet (of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit) wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de tweede bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.3.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Te dezen zet verzoeker niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

3.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Het derde middel

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker citeert deze bepaling en laat het volgende gelden:

“Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Verwerende partij heeft in de administratieve beslissing de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

De argumenten van verwerende partij zijn compleet hypothetisch en een manifeste schending van genoemde wetsartikelen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Doch verwerende partij stelt dat de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en de referentiepersoon niet voldoende is. Op welke wijze dient verzoeker deze band en contacten dan wél te bewijzen volgens verwerende partij?

2. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een

verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij is in de administratieve beslissing evenwel geheel voorbij gegaan aan het gegeven dat het vaststellen van het inreisverbod niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de beslissing van verwerende partij blijkt dat er onvoldoende rekening werd gehouden, in concreto, met de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin en de referentiepersoon.

Uit de beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin af te wegen.

Ook het feit dat verzoeker hier thans een stabiel leven onderhoudt, wordt niet meegenomen in de beslissing. Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Ook is hij volledig ingeburgerd in België.

Daarenboven kampt verzoeker tevens met medische problemen waarvoor een procedure cf. 9ter werd ingediend. Wederom houdt verwerende partij hier geen zins rekening mee.

Indien verwerende partij de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het privé en gezinsleven van verzoeker.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

3. Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met de individuele belangen van verzoeker.

Verwerende partij moest daarentegen een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM; Het middel is dan ook gegrond."

3.3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantoonde. In het derde middel reikt verzoeker geen concrete elementen aan die hierover anders doen

oordelen. Door zich louter af te vragen op welke wijze hij de band en contacten die hij heeft met de referentiepersoon dient te bewijzen, slaagt verzoeker er niet in een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met zijn Nederlandse vader aan te tonen.

Voorts kan worden herhaald dat verzoeker niet beschikt over een geldige verblijfstitel en dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en zijn gezinsleven in België verder te zetten. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat er ernstige obstakels zouden zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissingen wordt wat dit betreft overwogen dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod verzoeker zouden verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissingen nog op gewezen dat verzoeker op 3 februari 2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens handel in verdovende middelen, dat handel in drugs, omwille van de vele gezondheidsrisico's en criminaliteit die druggebruik voor vele verslaafden teweeg brengt en de aard van de criminele activiteiten die het drugsmisdaadmilieu kenmerken, een ernstige aanslag is op de openbare orde van de samenleving en dat verzoeker geen enkel respect heeft voor andermans gezondheid en uit op is zeer gemakkelijk geldgewin. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststellingen feitelijk onjuist zijn, noch dat de gevolgtrekking eruit, met name dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, kennelijk onredelijk is. Hij beperkt zich immers slechts tot een algemeen en weinig geconcretiseerd betoog dat verwerende partij "*duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling (heeft) gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin*", doch hij zet niet uiteen met welke specifieke belangen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker maakt bijgevolg ook in het derde middel niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de openbare orde en de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN